

02 Soț și soție (Efeseni 5:19-29)

Soț și soție (Efeseni 5:19-29)

Ne miră probabil faptul că subiectul „căsnicie și familie” este tratat așa de detaliat tocmai în Efeseni. Această epistolă ne prezintă în partea de învățătură, ca nici o altă epistolă, hotărârea veșnică a lui Dumnezeu cu privire la Hristos și la Adunare. Totul pornește de la Dumnezeu, Tatăl slavei. Punctul de plecare este intenția inimii Sale și nu starea noastră rea, ca în epistola către Romani. Capitolul 1 din Efeseni descrie poziția minunată în care stăm acum înaintea lui Dumnezeu. Noi nu suntem numai copii, ci și fii ai lui Dumnezeu. Putem să avem cunoștință de hotărârea lui Dumnezeu și să o înțelegem. Capitolul 3 ne arată ce rol joacă Adunarea în gândurile lui Dumnezeu. Lui Pavel i s-a dat să facă cunoscut această taină. Credincioșii din timpul harului vor fi în toată veșnicia Adunarea, soția lui Hristos. Noi vom împărți totul cu El, cu Cel care s-a dat pe Sine pentru Adunare.

Dumnezeu ne prezintă această imagine cerească și veșnică ca model pentru relațiile noastre în căsnicie. Lumina hotărârii mari și de nepriceput a lui Dumnezeu cade asupra căsnicilor noastre. Fiecare dintre noi poate să-și pună acum întrebarea: Care principii trebuie să aibă valabilitate pentru noi și pentru familiile noastre, principiile Cuvântului lui Dumnezeu sau principiile oamenilor acestei lumi? Principiile acestei lumi se bazează, cum am văzut deja, pe acest precept simplu: fiecare face ce vrea. Urmarea acestui comportament este numărul înfricoșător de mare de divorțuri. Nici nu bănuim durerea care se ascunde în spatele acestor despărțiri! Principiul lui Dumnezeu, dimpotrivă, este: „Cine cugetă la cuvânt va găsi fericirea” (Proverbe 16.20). A cugeta la Cuvânt înseamnă a-l împlini. Legat de aceasta este renunțarea la voia proprie care ne face așa de multe greutăți și recunoașterea autorității lui Hristos ca fiind capul. Cine face aceasta va avea binecuvântarea lui Dumnezeu în viața lui. În Efeseni de la capitolul 5, versetul 22 până la capitolul 6, versetul 9, ne sunt prezentate trei relații în care putem să trebuie să practicăm principiile lui Dumnezeu, și anume: Relația dintre soț și soție, Relația dintre părinți și copii, Relația dintre stăpâni și robi.

Versetele 19-21 stau oarecum ca titlu deasupra acestor relații. Aici ne sunt prezentate două lucruri importante: în primul rând, Dumnezeu vorbește despre starea inimii noastre. El ne arată ce trebuie să fie în inima noastră. Se spune: „lăudând și cântând Domnului în inima voastră, mulțumind totdeauna Celui care este Dumnezeu și Tatăl, pentru toate, în Numele Domnului nostru Isus Hristos”. Epistola către Efeseni vorbește de șapte stări diferite ale inimii. Aici este vorba despre inimi care laudă și cântă, putem chiar spune, despre inimi care adoră. Fără îndoială, relațiile naturale din căsnicie, din familie și din câmpul muncii atrag după sine probleme și greutăți, dar aceste necazuri nu ar trebui să ne preocupe așa încât să nu mai putem lăuda și mulțumi. Un creștin recunoscător este un creștin fericit. Cu ce începem dimineața și cu ce sfârșim seara? A cânta și a lăuda pe Dumnezeu în inimile noastre înseamnă mulțumire în rugăciune. Când ne rugăm dimineața, începem imediat cu problemele și grijile noastre sau avem înaintea ochilor noștri în primul rând lucrarea de pe cruce a Domnului nostru? Preocuparea cu El și cu lucrarea Sa ne conduce spre mulțumire și spre adorare, iar aceasta este condiția ideală pentru conducerea Sa și în relațiile naturale din căsnicie și din familie. Căsniile noastre nu vor avea amprenta idealurilor noastre, oricât de mărețe ar fi ele, ci a Lui. În al doilea rând citim despre supunere: „supunându-vă unii altora în frica lui Hristos” (5.21). Din fire, nouă, tuturor, ne vine greu să fim supuși și, într-adevăr, putem să fim astfel numai în temere de Hristos. Teamă de Hristos este caracterul și granița supunerii noastre. Dumnezeu dorește respect față de Cuvântul Lui, teamă de a face ceva ce nu îi place. În relațiile noastre pământești, putem arăta cel mai bine ce fel de creștini suntem în funcție de acest lucru: dacă vrem sau nu vrem să trăim după gândurile lui Dumnezeu.

Principiile pe care ni le prezintă Dumnezeu în Efeseni 5 ne sunt tuturor mai mult sau mai puțin cunoscute. Totuși este bine totdeauna să stăm liniștiți și să ne întrebăm personal: Ce vrea să-mi spună Domnul astăzi prin Cuvântul Său? „Soțiilor, fiți supuse soților voștri, ca Domnului, căci soțul este capul soției, după cum și Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și soțiile să fie supuse soților lor în toate” (versetele 22-24). Dumnezeu se adresează aici soților într-un punct cu care au deseori probleme. Ele trebuie să fie supuse soților lor și nu altora. Această supunere poate să fie numai în Domnul. El stă aici înaintea noastră ca Acela care are autoritate, între soț și soție stă autoritatea Domnului Isus; aceasta dă conținutul potrivit acestei relații. Când amândoi acceptă autoritatea Domnului, soției nu-i va veni greu să fie supusă, iar soțul nu va fi în pericolul de a domina asupra soției. Supunerea femeii nu este dezaprobată numai în lume, ci și în creștinătate. Se vorbește despre emanciparea și despre dezvoltarea capacităților proprii ale femeii. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește altfel. Emanciparea nu aduce binecuvântare, ci blestem. Oare nu sunt grăitoare cele aproximativ 130.000 divorțuri pe an din Germania? Este surprinzător de câte ori se vorbește în Noul Testament despre supunerea femeii.

În 1 Corinteni 14.34-35 citim: „Femeile să tacă în biserici, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul; ci să fie supuse, cum zice și legea. Dacă voiesc să capete învățătură asupra unui lucru, să întrebe pe soții lor acasă”. Aici se adevărește Vechiul Testament în afirmațiile sale. Dar acest cuvânt se adresează și bărbaților. Dacă femeia trebuie să întrebe pe soțul ei, atunci acesta trebuie să fie informat. Cunoaștem noi, bărbaților, fie bătrâni, fie tineri, Biblia, ca să putem da lămuriri soțiilor noastre? Nu este suficient să citim ceva ici-colo, ci trebuie să cercetăm intensiv Cuvântul, ca să putem da un răspuns corect. Oare nu sunt soții temătoare de Dumnezeu care suferă din cauză că nu găsesc un ajutor la soții lor în privința duhovnicească, pentru că ei manifestă puțin interes față de Cuvântul lui Dumnezeu și față de gândurile Sale?

Al doilea text important îl avem în 1 Timotei 2.11: „Femeia să primească învățătură în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să rămână în tăcere”. Acesta este un principiu foarte important al lui Dumnezeu. Femeia nu trebuie să domine asupra bărbatului, pentru că Dumnezeu nu vrea aceasta.

Acest lucru este împotriva voii Sale, dar totuși există multe căsnicii creștine unde femeia are autoritatea. Ea nu vrea numai drepturi egale, ci vrea, conștient sau inconștient, să aibă supremația. Dorința de dominare este pentru multe femei un pericol deosebit; de aceea vorbește Dumnezeu așa de lămurit despre aceasta.

În al treilea rând citim în Tit 2 că femeile în vârstă să le sfătuiască pe cele tinere. Ne sunt prezentate șapte detalii ale acestei lecții, printre altele să fie supuse soților lor. Aici ni se arată și motivul. Pavel spune: „... ca să nu fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu” (versetul 5). Doresc soțiile noastre să fie vorbit de rău Cuvântul lui Dumnezeu și să lucreze împotriva voii lui Dumnezeu? „Femeia înțeleaptă își zidește casa, iar cea nebună o dăruie cu însăși mâinile” (Proverbe 14.1). Dacă o căsnicie nu stă pe fundamentul de neclintit al Cuvântului lui

Dumnezeu, există un mare pericol pentru căsnicie și pentru familie. Să avem grijă să nu distrugem fericirea noastră proprie și să nu pierdem binecuvântarea pe care ne-a rezervat-o Dumnezeu.

În al patrulea rând citim în Coloseni 3.18: „Soțiilor, fiți supuse soților voștri, așa cum se cuvine în Domnul. Supunerea nu este o rușine, ci o cinste. Aceasta se cuvine în Domnul.

În al cincilea rând, în fine, vorbește despre supunere și apostolul Petru: „Tot astfel, soțiilor, fiți supuse și voi soților voștri, pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea soțiilor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere. Podoaba voastră să nu fie cea de afară, care stă în împletirea părului și în purtarea de podoabe de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci omul ascuns al inimii, în frumusețe nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Căci așa se împodobeau odinioară sfintele femei care nădăduiau în Dumnezeu, fiind supuse soților lor" (1 Petru 3.1-5). Aici găsim două indicații importante. În primul rând, umblarea, adică purtarea femeii poate fi o mărturie. În al doilea rând, un duh blând și liniștit este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Din fire, ne poate veni greu acest lucru, dar cui vor să placă soțiile noastre, oamenilor sau lui Dumnezeu? Petru amintește în versetul 6 de o femeie din Vechiul Testament. Sara, soția lui Avraam, ne este dată ca exemplu. În inima ei, Sara îl numea „domn” pe soțul ei. Aceasta este ceea ce dorește Dumnezeu: nu o supunere exterioară, ci o stare de inimă plăcută Lui. Astăzi, Dumnezeu nu-i pretinde nici unei soții să asculte orbește de soțul ei, ci El dorește supunere. Dacă Sara în supunerea ei este o pildă pentru noi, Dumnezeu ne arată totuși în Vechiul Testament că ea a mers de două ori prea departe în ascultarea ei, iar aceasta a avut urmări fatale pentru urmașii ei. Nu degeaba supunerea femeii are o graniță, pentru că în Efeseni 5.22 se spune: „ca Domnului”. În Geneza 12 ni se relatează despre o foamete care a venit peste țara Canaan. Avraam, omul credinței, devine slab în credință. În loc să-L întrebe pe Dumnezeu ce să facă, se duce în Egipt. Temându-se de oamenii țării, el îi amintește Sarei de înțelegerea care a avut-o cu ea. Sara trebuia să se prezinte ca sora lui Avraam. Era o jumătate de adevăr care însă în această situație a devenit o minciună întreagă și o înșelătorie. Prin această minciună care și-a avut originea în egoismul lui Avraam, el și-a adus soția într-un mare pericol la curtea lui faraon. Dacă nu ar fi intervenit Dumnezeu, el și-ar fi pierdut pentru totdeauna soția. Câțiva ani mai târziu, acest incident se repetă într-un mod asemănător la filistenii. Amândoi, Avraam și Sara, au dat greș. Avraam a fost neîncredător și a cerut prea mult de la soția lui. Sara a mers prea departe în supunerea ei. Tot astfel există și astăzi o limită în supunere pentru fiecare soție creștină. Dacă soțul cere lucruri care sunt împotriva voii lui Dumnezeu, atunci ea nu poate și nu trebuie să asculte de soțul ei. Totuși, cât de frumos e când soțiile sunt în astfel de situații ajutoare reale! Noi, bărbații, acționăm câteodată impulsiv și atunci ajungem pe căi greșite. Ce bine e când soțiile noastre ne ajută atunci! Acest lucru are valabilitate și când noi, bărbații, acționăm neînțelept în străngerile noastre laolaltă. Primim sfatul soției noastre când, de exemplu, ne spune că rostim rugăciuni prea lungi?

Să ne întoarcem la Efeseni 5: „supuse ca Domnului” aceasta este limita și în același timp caracterul ales al supunerii. Versetul 23 ne spune motivul pentru care femeile trebuie să fie supuse: „căci soțul este capul soției, după cum și Hristos este Capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului”. În măsura în care noi, bărbații, îl avem pe Hristos ca pildă înaintea noastră, putem să fim într-un mod just cap al soției noastre. Hristos este Mântuitorul trupului (adică al Adunării). El nu S-a dat numai în trecut pentru Adunare, ci El Se îngrijește și astăzi de ea în orice nevoie. El Se interesează de Adunarea Lui. În același fel trebuie și soțul să poarte de grijă de soția sa și s-o ajute în orice situație. Întrebarea către noi, bărbații, este următoarea: Observăm noi când soțiile noastre au nevoi și necazuri? Poate suferă în ascuns, iar noi nici măcar nu observăm. Trăim într-un mod egoist, avem în vedere să ne meargă bine și nici nu observăm ce le preocupă pe soțiile noastre. Venim seara acasă obosiți de la muncă și așteptăm înțelegere și atenție din partea soției noastre. Dar invers? Nici urmă. O întrebăm pe soția noastră cum i-a mers? Încercăm să avem înțelegere pentru ea? Aceasta, de fapt, ar fi trebuit să o fi învățat de la Hristos. El îi vrea să ne ajute în acest sens.

În versetul 24 avem o altă învățătură: „Și după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot așa și soțiile să fie supuse soților lor în toate”. Să revenim încă o dată pe scurt la istoria lui Avraam și a urmașilor lui. Avraam a fost respectat și cinstit de soția lui ca fiind capul ei. Fiul său, Isaac, și nepotul său, Iacov, au fost disprețuiți și ignorați ca și cap al familiilor lor. Prin voia ei pronunțată, Rebeca, soția lui Isaac, și-a distrus propria ei casă. Ea l-a folosit pe fiul ei, Iacov, ca să-și înșele soțul. A existat o perioadă în viața ei când a fost o femeie exemplară (Geneza 24) și chiar a putut să fie una din cele mai frumoase imagini ale Adunării din Vechiul Testament. Dar mai târziu a devenit o înșelătoare a soțului ei. Ca urmare, Iacov a trebuit să plece din casa părintească. El nu și-a mai văzut mama niciodată. Unde a învățat Rebeca înșelătoria? N-a fost chiar soțul ei cel care îi mințise pe filistenii? Isaac a spus că Rebeca e sora lui, dar acest lucru n-a fost adevărat. Unde a învățat Isaac înșelătoria? N-a fost chiar tatăl său o pildă rea? Totul a început cu o sămânță rea la Avraam, iar exemplul său rău a avut urmări la copiii și la nepoții săi. Roadele le vedem la Isaac și la Iacov. Iacov, înșelătorul, a fost de mai multe ori înșelat. Soția lui, Rahela, l-a înșelat și el nici măcar nu a observat.

Socrul său, Laban, l-a înșelat și la urmă cei zece fii ai săi l-au înșelat cu haina lui Iosif și l-au mințit. Timp de douăzeci și doi de ani, Iacov a suferit greu în urma acestei înșelătorii groaznice. Da, pentru el a fost o roadă amară care ne amintește de un principiu al lui Dumnezeu: „Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7). Care au fost motivele grave ale acestor înșelătorii în descendenții lui Avraam? Primul motiv a fost independența lui Avraam ca și cap al familiei, în timp ce s-a coborât în Egipt, fără să-l întrebe pe Dumnezeu; în același timp, i-a cerut Sarei să-i mintă pe egipteni.

Al doilea motiv a fost prea multă ascultare oarbă din partea Sarei. Al treilea motiv a fost ignoranță și desconsiderație din partea Rebecă față de capul familiei. Să ne punem întrebarea: Ce sămânță lăsăm noi copiilor și nepoților noștri? Ce exemplu le dăm? Este comportamentul nostru o binecuvântare sau un blestem pentru ei? Un alt exemplu serios îl avem în istoria lui Moise. În Exodul 4.24-26 ni se relatează despre întoarcerea lui Moise în Egipt. Pe drum, însuși Dumnezeu îl atacă, pentru a-l omorî. De ce? Lângă Moise era Sefora, soția lui. Într-un mod vădit, ea s-a opus ca fiul ei să fie circumcis. El a vrut să asculte de Dumnezeu, ea nu. Numai prin intervenția directă a lui Dumnezeu, Sefora a fost determinată să-și schimbe părerea. Dar să nu judecăm această femeie, ci să privim la noi și să ne întrebăm ce vrea Dumnezeu să ne spună prin aceste exemple din Vechiul Testament. În lucrurile lui Dumnezeu, în ceea ce ne spune El prin Cuvântul Său, nu putem merge pe căile noastre proprii.

De la versetul 25, Cuvântul se adresează direct bărbaților: „Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ... ca să înfățișeze înaintea Sa această Biserică slăvită, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect. Tot așa sunt datori și bărbații să-și iubească soțiile, ca pe trupurile lor” (versetele 25-28).

Acestea fac parte din cele mai frumoase versete din Biblie. Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea. El a dat totul, S-a dat chiar pe Sine ca să aibă un mărgăritar de mare preț (Matei 13.46). Dar prin aceasta, dragostea Lui pentru Adunarea Sa nu S-a epuizat. În prezent, El o sfințește și o curăță prin Cuvânt; face acest lucru cu privire la viitor, când El își va prezenta Lui însuși Adunarea slăvită. Această relație a dragostei lui Hristos, cu care nu ne putem preocupa acum mai îndeaproape, este etalonul cu care este măsurat comportamentul soților, într-adevăr, e o măsură superioară, dar Dumnezeu nu a putut să ne dea o alta. „Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica ...”

A corespuns vreunul dintre noi acestei măsuri superioare? Desigur, nu! Trebuie să recunoaștem că rămânem cu mult în urmă față de dragostea lui Hristos. La citirea Vechiului Testament, observăm că sunt puțini bărbați despre care Dumnezeu poate da mărturie că și-au iubit soțiile. În 1 Samuel 1, Dumnezeu vorbește despre Elcana și Ana și ne spune că Elcana își iubea soția. Ar putea Dumnezeu să spună acest lucru și despre mine și despre tine? Dumnezeu dă o mărturie unică despre un bărbat la care poate nu ne-am fi așteptat. De trei ori citim despre Iacov că o iubea pe Rahela. Dumnezeu a văzut simțămintele acestui bărbat și a găsit cu cale să ni le transmită și nouă. Și despre Isaac citim că o iubea pe Rebeca. Fiind tineri căsătoriți, toată plăcerea lui era în Rebeca. Mai târziu, acest tablou s-a schimbat din nefericire. Când a îmbătrânit, a iubit mâncarea și băutura bună, iar despre dragostea față de soția lui nu mai citim nimic. Cum stau lucrurile la noi? Ne-am iubit mireasa? Fără îndoială! Dar, după ce ne-am căsătorit, a slăbit dragostea sau a devenit tot mai tare și mai profundă? Cel care vede în soția lui ajutorul dat de Dumnezeu o va iubi tot mai mult și îi va arăta acest lucru. Dar, din nefericire, multe căsnicii sunt ca cea a lui Isaac și a Rebecăi. Ce pierdere! În Coloseni 3.19 suntem îndemnați să ne iubim soțiile și să nu păstrăm amărăciune împotriva lor. Până acolo se poate ajunge. Bărbații devin plini de amărăciune și nepoliticoși și poate nici nu-și dau seama. În timpul logodnei, fiecare este politicoș, cu tact, gata să ajute, un cavaler desăvârșit. Iar după aceea? Abia căsătorit, se lasă servit de soție și își permite fel de fel de capricii. Bărbatul este, într-adevăr, capul familiei și poartă astfel răspunderea, dar nicăieri nu suntem chemați noi, bărbații, să le exploatăm pe soțiile noastre și să dominăm peste ele. Dimpotrivă, noi trebuie să iubim cum a iubit Hristos. Dumnezeu a pus dragoste în inimile noastre și este un mare privilegiu să arătăm această dragoste. Și apostolul s-a rugat în capitolul 3, versetul 17 ca efesenii să fie înrădăcinați și întemeiați în dragoste. În acest mediu roditor al dragostei divine, primim puterea necesară. Dragostea soțului față de soție se arată prin faptul că o hrănește și o îngrijește cu drag, așa cum face Hristos. Hrănirea și îngrijirea se referă atât la nevoile materiale, cât și la cele spirituale ale soției. Hrănirea și îngrijirea este în primul rând sarcina soțului. Dacă soțul este cel care susține familia, atunci soția nu poate fi și ea în câmpul muncii.

Chiar dacă astăzi a devenit nepopular pentru o femeie să fie casnică, principiile lui Dumnezeu nu s-au schimbat. În Tit 2.5 se spune chiar despre femeile tinere să fie bune gospodine. Dumnezeu nu a dat această rânduială ca să șicaneze femeile, ci spre a le ocroti. O mamă și o casnică are destule sarcini pe care să le împlinească. Sara era în cort când Avraam a primit musafiri. Cortul vorbește despre domeniul casnic. Acolo, ea era un ajutor fidel soțului ei. Cât de marcantă este întrebarea lui Dumnezeu în Geneza 18.9: „Unde este soția ta, Sara?” Dumnezeu cunoștea răspunsul mai dinainte, totuși El întreabă și, prin aceasta, ne vorbește nouă. Am putea să dăm și noi același răspuns ca Avraam: „Iat-o, în cort” sau „În casă”?

În versetul 28, Pavel spune mai departe: „Tot așa sunt datori și bărbații să-și iubească soțiile”. Nu este ceva deosebit dacă ne iubim soțiile noastre, ceva cu care ne-am putea mândri. Este datoria noastră, este lucrul cel mai firesc de pe pământ. Și totuși trebuie să ne întrebăm: Facem lucrul acesta? Avem timp pentru soțiile noastre sau suntem deseori plecați și ne vedem numai de interesele și de pasiunile noastre? În legătură cu aceasta, să privim mai îndeaproape la versetul 7 din 1 Petru 3: „Tot așa și voi, soților, locuiți cu ele potrivit cunoștinței, dând cinste femeii, ca fiind un vas mai slab”. Aici învățăm trei lucruri importante:

- Trebuie să locuim cu soțiile noastre potrivit cunoștinței. Cine face acest lucru nu va fi pentru mult timp altundeva.
- Trebuie să ne gândim și la faptul că soțiile noastre sunt vase mai slabe. Femeile gândesc și simt altfel decât bărbații.
- Trebuie să le dăm cinste și să nu le tratăm cu indiferență.

Doi tineri erau de curând căsătoriți. Soția era puțin infirmă și nu se simțea bine. Seara, când găleata de gunoi a trebuit dusă afară, tânărul soț a rămas cu o carte în mână în fotoliu, iar soția lui a trebuit să ducă găleata de gunoi afară. Înseamnă acest lucru a da cinste? Deloc. Fiecare zi a vieții noastre este o posibilitate să le iubim, să le hrănim, să le îngrijim și să le cinstim pe soțiile noastre. Acest lucru putem să-l facem, dar la fel putem să nu-l facem. Dar unde va rămâne răsplata la scaunul de judecată al lui Hristos? Hrănirea și îngrijirea se referă și la nevoile spirituale. Numai dacă avem hrană pentru noi înșine, putem da și altora. Aceasta este prima condiție. Dar o îndeplinim? Ce facem în serile noastre libere? Ne preocupăm cu pasiunile noastre, iubim viața de societate sau găsim și timp ca să citim împreună Biblia și să vorbim despre ea?

Un soț tânăr îl iubea mult pe Domnul lui. Dorea mult ca și soția lui să citească studii biblice. Dar ea citea mai bine povestiri și istorisiri și nu îi plăcea literatura spirituală. El a încercat cu dragoste de mai multe ori să-i trezească interesul și în sfârșit, cu ajutorul Domnului, a reușit. El a căutat cu grijă subiecte care să o intereseze și pe soția lui, iar astăzi citesc împreună.

Textul din 1 Petru 3.7 ne dă și o altă indicație importantă: „pentru ca rugăciunile voastre să nu fie întrerupte”. Din nefericire, există încă multe căsnicii și familii creștine în care nu se roagă niciodată împreună. Deseori se observă acest lucru deja în timpul logodnei. Dacă ai un logodnic care încă nu s-a rugat niciodată cu tine, atunci cercetează serios dacă o astfel de legătură este „în Domnul”. Rugăciunea personală, cât și cea comună ar trebui să fie o parte componentă trainică în orice căsnicie. Oare nu a dorit mult fiecare logodnic în timpul logodnei ca mai târziu să o iubească pe soția lui și să îngrijească de ea? Ar trebui să fie altfel mai târziu? Dacă noi, bărbații, ne ocupăm locul nostru într-un mod corespunzător și ne iubim soțiile noastre, atunci nici lor nu le va veni greu să ne respecte ca fiind capul și să ocupe o poziție de supunere.

clickbible.org